

4. HAD IK EEN (HALF)-ZWAGER?

Het was kort voor onze bruiloft. Mijn toekomstige schoonouders hadden ons meegenomen op bezoek naar kennissen van hen in Sint Joris Wing op ongeveer 20km van Tienen. Daar woonden Germaine en haar man, die in het dorp gemeenzaam 'Juke Van Pi-je Tikskes' heette. Zijn officiële familienaam kende ik niet. Juke was meubelmaker en had na de oorlog een zaak geopend. Zijn vrouw had tot dan toe een kleine buurtwinkel opengehouden en mijn schoonvader had als handelsreiziger voor zijn familiale onderneming geleverd aan dit winkeltje. In die hoedanigheid had hij Germaine en haar familie al sinds jaren voor de oorlog regelmatig bezocht. Tot ze dus op meubels maken waren overgeschakeld.

Mijn vrouw bracht voor ons huwelijk haar slaapkamer in en ze kreeg ook als geschenk een nieuwe eetkamer. Deze eetkamer mochten we samen gaan kiezen in de toonzaal van Jukes zaak. Zo kwam ik voor de eerste maal in contact met deze goede vrienden van mijn aanstaande schoonouders. De eetkamer die we kozen, was uit teak vervaardigd en modern van stijl, maar in de kast die erbij hoorde, was het niet mogelijk al onze glazen, porselein, schotels en tafellakens op te bergen. Kris klaagde daar regelmatig over bij haar ouders en na twee jaar gaven ze toe. We kregen een andere eetkamer en weer was het bij Juke te doen. Hij nam ons mee naar een groothandel in Mechelen en daar kozen we statige eiken meubels in Vlaamse renaissancestijl. Nu was de kast wel groot genoeg, doch de kamer te klein! Als voorbeeldige dochter deed mijn vrouw hier niet meer moeilijk over. We waren in die tijd nog slank genoeg om ons tussen kast en stoelen door te wringen, als er mensen op bezoek waren.

Mijn vrouw vertelde me veel over Juke en Germaine, die ze vroeger vaak met haar ouders had bezocht. Zo wist ik onder andere dat Germaine vijf kinderen had grootgebracht, maar dat één ervan niet de zoon van Juke was. Er werd in het dorp gefluisterd dat Germaine bij het begin van de oorlog een relatie had met de slager uit de straat. Deze zoon van Germaine leek erg op die slager. Dat had Kris als kind al door haar ouders horen vertellen. Deze zogenaamde onechtelijke jongeman heette Jules en was het petekind van mijn schoonvader, die ook de naam Jules droeg.

Op een zondagnamiddag mochten we als jong echtpaar samen met mijn schoonouders een bezoek brengen aan Juke, Germaine en hun familie. We werden er zeer gastvrij ontvangen met koffie, koeken en taarten. Ook de vijf, reeds volwasen kinderen waren erbij. Het viel mij op dat zowel Germaine als Juke en ook vier van de vijf kinderen gitzwart haar hadden. Alleen Jules was donkerblond. Ze waren allen gedrongen van gestalte, maar Jules was duidelijk groter en slanker. Als peetoom met donkerblond haar was mijn schoonvader steeds in de

omgeving van deze jongen, zijn beschermeling. De duidelijke gelijkenis tussen die twee viel mij intussen erg op.

Toen we 's avonds weer alleen in ons huisje met de grote eetkamerkast waren, zei ik tegen Kris: 'Weet je, de slager van het dorp is niet de vader van Jules. Jouw papa is de vader!' Kris was verrast en opgetogen. Ze was als enig kind opgegroeid en had het altijd spijtig gevonden geen oudere of jongere broer te hebben gehad. En nu plots een halfbroeder te hebben, leek op een sprookje. Vandaag zou men eerder zeggen: 'Het is net zoals in een tv-soap'. Maar toen waren er nog geen soaps, die men terecht of onterecht met zulke verrassende situaties kon vergelijken. Het was realiteit. Zeker meer dan twee uur hebben we erover gepraat. De idee een halfbroer te hebben was zo fascinerend voor mijn dolgelukkige eega, dat ze haar geheugen tot het uiterste pijnigde om alle feiten te ordenen die haar overtuiging kracht konden bijzetten.

Het volgende weekend waren we op bezoek bij mijn schoonouders en daar kwam de voor mij totaal onverwachte donderslag bij heldere hemel: 'Zeg eens, papa, is Jules van Juke Van Pi-je Tikskes niet jouw zoon?' Mijn schoonouders waren als versteend. 'Maar Kris', antwoordde mijn schoonvader, 'stel je voor... ik de vader van Jules? Hoe kom je daarop?' Mijn vrouw was duidelijk niet van plan iemand te sparen in deze strijd: 'Luc zegt dat jij en Jules op elkaar lijken en als ik erover nadenk, vind ik dat hij eigenlijk gelijk heeft.' Mijn schoonvader kon in aanwezigheid van zijn vrouw natuurlijk niet toegeven dat hij de vader van Jules was. Het was in elk geval een verdenking waar hij niet onderuit kon, te veel aanwijzingen waren tegen hem. Toch heeft mijn schoonmoeder steeds verder geloofd aan de echtelijke trouw van haar man. Als voorzorg hebben de ouders van Kris ons echter ver van de familie van de zogenaamde halfbroer weggehouden. Zelf hebben ze met het vorderen van de tijd ook meer afstand van deze familie genomen. Daardoor hebben we de jonge Jules sindsdien niet meer gezien. Met haar openhartigheid heeft mijn vrouw dus net het tegenovergestelde bereikt van wat zij gehoopt had: een halfbroer te hebben, niet alleen biologisch, doch ook emotioneel.

Iets meer dan tien jaar later stierf mijn schoonmoeder. Bij de begrafenis was Germaine aanwezig en na de kerkelijke plechtigheid was ze wenend in de armen van mijn eveneens wenende schoonvader gevallen. Vandaag kan ik zeggen dat dit feit mij ervan overtuigd had dat ze inderdaad een relatie moeten gehad hebben. Een echt bewijs dat Jules dan ook mijn 'half'-schoonbroer was, is dat niet, hoewel ... ? Nog eens vijftien jaar later werd mijn schoonvader opgenomen in een rusthuis. Kris had al sinds jaren de idee opgegeven haar halfbroer ooit terug te zien, maar haar nieuwsgierigheid was er echter al die tijd niet minder om geworden. Nu hoefde haar vader geen angst meer te hebben of zich te schamen, mocht hij werkelijk in het verleden samen met Germaine een kind gehad

hebben. Zijn vrouw, Germaine en ook Juke waren reeds een tijdje overleden. Dus vroeg Kris haar vader nog eenmaal met aandrang en in aanwezigheid van zijn kleinzoon en mezelf of hij toch niet de vader van Jules was. Hij ontkende het weer, doch zonder nadruk. Om zijn geloofwaardigheid te ondersteunen vertelde hij dat er hoogstwaarschijnlijk wel een halfzuster was, meer bepaald in Luik. Voor hij zijn vrouw leerde kennen, had hij tijdens zijn legerdienst in het begin van de jaren dertig een vriendin gehad in Luik. Nadien heeft hij deze vrouw uit het oog – en ook uit het hart – verloren. Mijn vrouw heeft haar vader ook toen niet helemaal geloofd, doch ze had geen andere keuze dan zich bij het gegeven antwoord neer te leggen. Het bleef zo een van die vele kleine mysteries die reeds miljoenen voor hem mee in het graf hebben genomen.